

[Statsministeren.]

hele samfundet som på den enkelte borger. Det er klart, at det såvel af sociale som af retssikkerhedsmæssige grunde er uacceptabelt, hvis manglende orientering medfører, at borgerne f. eks. ikke får de offentlige ydelser, som de nu engang har krav på. Men manglende orientering kan også medføre, at vore beslutninger ikke får den virkning, vi havde tilsigtet, ikke får den nødvendige effektivitet.

Der er ikke alene behov for orientering om disse ting, der er også, ikke mindst ud fra ønsket om at holde vort folkestyre kraftigt og levende, behov for orientering om, hvordan og hvorfor vi handler, som tilfældet er. Jeg går ud fra, at det er sådanne betragtninger, der ligger bag hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger ved fremsættelsen om, at informationspligten må omfatte såvel regering som folket.

En betydelig udvidelse af den statslige informationspligt støder imidlertid på en række problemer. For det første dette, at den koster penge. Den har visse fordelingsmæssige virkninger, hvad man også må være opmærksom på, på dagspressen, og den rejser spørgsmålet om, i hvilket omfang det er muligt at lave en information, der både er fyldstgørende og neutral.

Lad mig tage det sidste først og nævne et eksempel til illustration af denne tankegang. I forbindelse med finanslovsforslagets fremsættelse udsendte finansministeriet en publikation, „Budget 76“. Hensigten med denne var at give en kort og mere enkel fremstilling af finanslovsforslaget for at orientere borgerne om finansloven, og for at give dem et grundlag for at tage del i den politiske debat om selve forslaget indhold. Selv synes jeg i hvert fald, at det er en udmærket redegørelse, der her er lavet. På en objektiv og neutral måde redegør den for det indviklede område, som finansloven og dens samfundsmæssige virkninger er. Det er mit indtryk, at de fleste andre har den samme opfattelse. Jeg er imidlertid blevet opmærksom på, at Jyllands-Posten i en ledende artikel den 12. januar i år beskyldte finansministeren for at have brugt denne publikation, „Budget 76“, som en politisk platform for synspunkter, der har socialdemokratisk hjemsted.

Når jeg har nævnt dette eksempel, så er det ikke for at gå ind i en polemik med Jyllands-Posten, som jeg i øvrigt er uenig med i denne sag, men for at pege på, at selv den mest teknisk og neutralt prægede statslige information kan anskues på mere end én måde. Som et modstykke til en udvidet offentlig information er det derfor nødvendigt med en alsidig dagspresse, der kan påpege de mulige fejl, der selv med den bedste vilje nok ikke kan undgås.

Hertil kommer, at den indsigt og demokratiske medleven hos borgerne, som er målet med den statslige information, ikke alene opnås ved flere indrykninger af store og måske dyre annoncer i dagbladene. Der må også kræves netop en alsidig belysning og mulighed for debat og diskussion af de forslag og regler, annonceringen i virkeligheden angår. Dette må først og fremmest ske igennem artikler, ledere og læserbreve i de enkelte dagblade.

Dette synspunkt er ikke nyt; det kommer også til udtryk i betænkningen om statens informationsvirksomhed, hvor der peges på, at det må undgås, at annonceringen træder i stedet for informationsvirksomheden i dagspressen i øvrigt. Der må altså være tale om et samvirke mellem de to former for oplysning. Skal vi derfor yde støtte til en udvidelse af informationsvirksomheden, må vi efter min opfattelse også være parat til at yde støtte til opretholdelse af en alsidig dagspresse.

Det andet problem, jeg nævnte, var de fordelingsmæssige virkninger på dagspressen. Ifølge det forslag, som nu kommer til behandling, skal orienteringen af befolkningen navnlig ske gennem avertering i dagspressen. Dette vil få en række virkninger for dagspressens økonomi. F. eks. kan det nævnes, at ca. $\frac{1}{3}$ af de beløb, der anvendes til statens informative annoncer om love, bekendtgørelser m. v., går til landets to største bladhus. En udvidelse af statens information vil således medføre yderligere koncentration af økonomiske midler hos de største dagblade, måske afgørende forværre konkurrenceforholdene. Det vil måske endda også følge af dette. Sådanne mulige bivirkninger af forøget statslig information må nødvendigvis indgå i overvejelserne og føre til supplerende pressepolitiske foranstaltninger.